

Sygn. I C 653/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Anna Cybulska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Jolanta Lisiowska

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2013 r. w Lublinie

sprawy z powództwa Z. P. (2)

przeciwko I. W.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda Z. P. (2) na rzecz pozwanej I. W. kwotę 3.634,00 zł (trzy tysiące sześćset trzydzieści cztery złote 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 653/11

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 grudnia 2010 roku (data złożenia pozwu do Sądu Rejonowego w Chełmie 29. 12.2010r.) powód Z. P. (2) wniósł o zasądzenie od pozwanej I. W. kwoty 70.000zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 listopada 2010r do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu(k.8).

Pozwem z dnia 23 grudnia 2010 roku (data złożenia pozwu do Sądu Rejonowego w Chełmie 29. 12.2010r.) powód Z. P. (2) wniósł o zasądzenie od pozwanej I. W. kwoty 20.000zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 listopada 2010r do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu(k.68).

Wyznaczonym do rozpoznania niniejszych spraw został Sąd Rejonowy we Włodawie (k.114), który połączył do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia obie sprawy i przekazał do Sądu Okręgowego w Lublinie jako właściwego rzeczowo (k. 121 i 122).

Uzasadniając przedmiotowe roszczenie, powód wskazały, że strony zawarły ustnie umowę pożyczki w kwocie 90.000zł celem sfinansowania wydatków związanych z leasingiem w firmie pozwanej (...). Wpłaty dokonywane były przelewem w dniach 11 i 22 czerwca, 24 lipca oraz 20 sierpnia 2007r. Powód rozwiązał umowę pożyczki i wezwał pozwaną do zwrotu kwoty 90.000zł. Pozwana nie odniosła się do wezwania, nie dokonała również nawet częściowego zwrotu długu.

W odpowiedzi na pozew z dnia 8 listopada 2011 roku (data wpływu do Sądu 14.11.2011r.), strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów procesu.

W uzasadnieniu strona pozwana wskazała, że kwestionuje zawarcie z powodem umowy pożyczek. Przyznała, że powód wpłacał na jej rachunek kwoty wskazane w pozwie, jednakże wszystkie te kwoty zostały zwrócone i nie jest nic winna powodowi (k.147).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Bezsporne w sprawie jest, że powód w dniu 11 czerwca 2007r. przelał tytułem pożyczki na rzecz I. W. (...) kwotę 20.000zł na rachunek (...) (konto firmy (...) k.74,75). W dniu 22 czerwca 2007r. powód dokonał przelewu w kwocie 20.000zł (k.76), w dniu 24 lipca 2007r dwóch przelewów po 15.000zł na rachunek..... (...) (konto którego posiadaczami byli małżonkowie W. k.77-79), zaś w dniu 20 sierpnia 2007r. przelewu w kwocie 20.000zł. Przelewy te były na rzecz I. W.. Z przelewów tych poza pierwszym nie wynika z jakiego tytułu przelane były te kwoty, wynika natomiast, że dokonywane były na różne rachunki.

Bezsporne jest również, że I. W. i J. W. (1) mąż pozwanej dokonali na rachunek powoda następujących wpłat:

18.09.2007r kwoty 11.000zł (przelew z konta .. (...))

25.01.2008r kwoty 10.000zł

06.03.2008r kwoty 5.000zł

27.05.2008r. kwoty 7.000zł

31.05.2008r. kwoty 1.400zł

07.07.2008r kwoty 3.400zł

31.07.2008r. kwoty 1.400zł

08.09.2008r kwoty 1.400zł

03.10.2008r kwoty 30.000zł (przelew z konta ... (...))

13.10.2008r. kwoty 10.000zł

23.03.2009r. kwoty 5.000zł

15.07.2009r. kwoty 500zł (k.148-159)

Z zaświadczenia wydanego przez Bank (...) S.A. z dnia 23 lutego 2010r. wynika, że z rachunku, którego posiadaczem są I. W. i J. W. (1) ((...)) przelano na rachunek ((...)) którego posiadaczem jest powód w 2007r. kwotę 11.000zł, zaś w 2008r. kwotę 50.000zł(k.160).

Z zaświadczenia wydanego przez Bank (...) S.A. z dnia 19 lutego 2010r. wynika że z rachunku, którego posiadaczami są I. W. i J. W. (1) (..... (...)) w latach 2006-2010 na rachunek firmy (...) s.c dokonano przelewów następujących kwot:

w 2006r. 306.900zł, w 2007r 226.320zł, w 2008r.- 147.770zł, w 2009r-127.120zł i 11.800zł, w 2009r.-127.120zł i 26.700zł oraz w 2010r. 9.500zł (k.225).

W dniu 15 kwietnia 2010r. zawarta została przez J. W. (1) i Z. P. (2) (działającego przez pełnomocnika w osobie jego syna) jako współników spółki cywilnej pod nazwą (...)spółka cywilna z siedzibą w C.umowa przedwstępna sprzedaży przedsiębiorstwa mocą której zobowiązali się zawrzeć umowę sprzedaży na rzecz A. S.. Jednocześnie J. W. (1) i Z. P.

(2) oświadczyli, że jako spółka cywilna udzielili I. W. w trybie art. 921[1] kc przekazu co do wypłaty na jej rzecz kwoty 100.000zł pochodzącej z przelewu A. S. i zrzekli się odwołania tego przekazu, zaś I. W. oświadczyła, że zapłała na jej rzecz w/w kwoty wyczerpuje wszelkie jej roszczenia zarówno do współników spółki cywilnej (...) jak również wszelkie jej roszczenia do J. W. (1) i Z. P. (2) oraz że zwalnia spółkę a także J. W. (1) i Z. P. (2) ze wszelkich długów, jakie mają lub mogą powstać do dnia zawarcia przyrzeczonej umowy zaś J. W. i Z. P. (2) jako współnicy spółki i jako J. W. (1) i Z. P. (2) zwolnienie to przyjmują (umowa k.229-230).

Powód z pozwaną i jej mężem J. znają się od kilkunastu lat. Pracowali razem w firmie (...) gdzie powód pełnił funkcje dyrektora (kierownika) zaś J. W. (1) był tam magazynierem (wózkowym). Około 2000-2001r powstała firma transportowo przewozowa P.. Właścicielem tej firmy była oficjalnie I. W. jej pełnomocnikiem J. W. (1). Osoby pracujące w tej firmie jako współwłaściciele tej firmy postrzegali powoda i J. W. (1). Od początku jej istnienia powód zajmował się działalnością tej firmy, współdecydował o strategii i zakupie taboru transportowego. Dawał też swoje pieniądze na zakup samochodów ciężarowych dla tej firmy. Małżonkowie W. postrzegani byli jako osoby, które nie posiadały pieniędzy na inwestowanie w firmę. To powód decydował jakie samochody należy kupić do firmy, to on dawał pieniądze pracownikowi na ich zakup (zeznania świadka I. G. (1) k.237). Taka sytuacja była od początku tej działalności aż do 2010r. Około 2007 firma (...) zakupiła w leasingu ok. 4 samochody ciężarowe. Firma nie posiadała pieniędzy na pierwsze wpłaty. Pieniądze na to również „ organizował” powód (zeznania świadka J. S. (1), zeznania powoda). W czasie trudnej sytuacji ekonomicznej problemami finansowymi P. zajmował się powód i to on załatwiał pożyczki dla firmy. Rozliczenia z działalności tej firmy, jej zysków i czynionych przez powoda wpłat na konto tej firmy dokonywane były między powodem a J. W. (1) (zeznania świadka M. P. (1) k.237).

Około 2005r powód wspólnie z J. W. (1) założył spółkę cywilną (...), która zajmować się miała naprawą i konserwacją samochodów ciężarowych, w tym samochodów jakimi dysponowała firma (...). Działalność obu tych firm była ze sobą ściśle związana nie tylko osobami współników ale też zakresem prowadzonej działalności. Przepływy środków pieniężnych dokonywany był z rachunków firmy (...) na rachunki firmy (...) i odwrotnie. Przepływy tych środków nie były zgłaszane do Urzędu Skarbowego jako umowy pożyczki poza jedną wpłatą dokonaną przez Z. P. (2) na rzecz firmy (...) w wysokości 20.000zł dokonaną 11 czerwca 2007r (informacja z Urzędu Skarbowego k.298). Z uwagi na trudności finansowe w spółce (...) podjęta została decyzja o sprzedaży spółki. W 2012r. wyrejestrowana została też firma (...). Przyczyną zakończenia działalności były również kłopoty finansowe (zeznania świadka J. W.).

Ustalając powyższy stan faktyczny Sąd oparł się o powołane wyżej dowody z dokumentów, których treść nie była przez strony kwestionowana a także w oparciu o zeznania świadków (J. S., M. P., I. G.) oraz częściowo zeznania powoda i świadka J. W.. Nie podzielił sąd tej części zeznań świadka J. W. gdzie twierdził, że wszystkie pieniądze którymi dysponowała spółka (...) pochodziły z „ zasilania” przez jego żonę, że firma (...) nie potrzebowała pieniędzy na zakup leasingowy samochodów od Z. P. (2), bowiem pozostaje to w sprzeczności z dowodami które Sąd przyjął jako wiarygodne. Na wiarę nie zasługują też zeznania powoda w tej części gdzie twierdził, że wszystkie przelewy jakich dokonywał na rzecz firmy (...) były z jego strony tylko i wyłącznie pożyczkami dla I. W.. Powyższe twierdzenia pozostają w sprzeczności nie tylko z zeznaniami świadków, ale też dowodami z dokumentów w postaci przelewów i zaświadczeń banku. Jak wskazują zebrane dowody obie firmy nie tylko spółka (...) utożsamiana była z osobą powoda. Przesłuchani w sprawie świadkowie wskazywali, że za osobą, która podejmuje procesy decyzyjne w firmie (...) i dokonuje finansowania zakupów w tej firmie jest powód. Część z tych świadków miała wiedzę, iż oficjalnie jest to firma (...), niemniej jednak procesy decyzyjne należą do powoda. Powyższe pozostaje w spójności z przepływami środków z jednej firmy do drugiej o czym świadczą dokumenty bankowe. Mimo iż ani powód ani J. W. (1) jako były współnik nie potwierdzili faktu, że powód był co najmniej „ cichym” współwłaścicielem firmy (...) to taki wniosek wyłania się z zebranych dowodów i doświadczenia życiowego. Świadek I. G., który współpracował z firmą (...) i znał strony jeszcze z poprzedniej pracy wskazał, że firma (...) założona była przez Z. P. (2) i J. W., że to powód był założycielem tej firmy i ją finansował. Świadek z racji wcześniejszej znajomości stron znał sytuację materialną małżonków W., że „byli oni bez pieniędzy”. Wskazał też, że z powodem uzgadniał wyjazdy zagraniczne po zakup samochodów i że od powoda otrzymywał pieniądze. Skoro takie okoliczności miały miejsce to, co najmniej budzi to uzasadnione wątpliwości, dlaczego tak kluczowych dla firmy decyzji nie omawiał z właścicielką firmy tj. I. W.. Jedyną logiczną odpowiedzią na

te wątpliwości może być to, że powód faktycznie był nieformalnym właścicielem tej firmy. Świadek M. P., który był pracownikiem i miał dostęp do finansów obu firm wskazał również na finansowanie przez powoda firmy (...), że często przy rozliczeniach działalności firmy (...) brakowało na oddanie powodowi pieniędzy, które inwestował w firmę (...). Wszystko to zdaniem Sądu daje obraz tego, że powód zaangażowany był w działalność gospodarczą P.-u, a wkładane w tę działalność pieniądze nie były jak twierdził pożyczkami tylko finansowaniem działalności tej firmy. Zdaniem Sądu były to inwestycje finansowe, które miały przynosić powodowi dochód, na co zresztą wskazywał J. W. (1). Nie do obrony zdaniem sądu jest twierdzenie powoda, że jego środki dla P.-u czy I. W. były zwykłymi pożyczkami. Jak nakazuje zdrowy rozsądek, logika i doświadczenie życiowe pożyczkodawca nie uzgadnia zakupów dla firmy, której pożycza pieniądze, nie wydaje też poleceń pracownikom na zakup kluczowych towarów do firmy, chyba że poza rolą pożyczkodawcy pełni też inną rolę w firmie. Nielogicznymi i niespójnymi były też twierdzenia powoda, że pożyczek udzielał tylko i wyłącznie z tego względu, że prosił go o to J. W. (1) do którego miał zaufanie, że wcześniej udzielane przez niego pożyczki były zwracane. Nielogiczne jest też tłumaczenie powoda, że mimo iż I. W. nie chciała złożyć pisemnej deklaracji o udzielonej jej pożyczce działał nadal w zaufaniu do niej i pożyczał jej kolejne kwoty. Takie twierdzenia powoda w konfrontacji z zebranymi dowodami dają nierzeczywisty obraz sytuacji działalności powoda w firmie (...). Absolutnie nie można zanegować fakty przelewania przez powoda środków finansowych czy to na rzecz P.-u czy I. W., jednak zdaniem Sądu przelewy te nie były pożyczkami tylko finansowaniem działalności firmy (...), w której powód, co najmniej czuł się współwłaścicielem lub inwestował w tę działalność dla zysku. Za takim wnioskiem przemawia również rozliczenie jakiego dokonały strony przy umowie przedwstępnej sprzedaży spółki.. Rozliczenie to dotyczy nie tylko rozliczenia między firmami, ale także firmy (...) z J. W. oraz Z. P. jako współnikami spółki cywilnej ale też jako osobami fizycznym. Powód nie potrafił w sposób logiczny i przekonujący wyjaśnić, dlaczego kwoty 90.000zł z tytułu pożyczki nie rozliczył przy tej umowie skoro jak wynika z jej zapisów rozliczenia dotyczyły całości prowadzonych działalności między małżonkami W. i powodem w tym również ich wzajemnych roszczeń między pozwaną i powodem. Wyjaśnieniu dotyczącego wzajemnych rozliczeń i czynionych przez powoda inwestycji finansowych nie przybliżyło również i to, że powód nie był w stanie odpowiedzieć z tytułu, jakich wcześniejszych pożyczek, kiedy udzielonych i w jakiej wysokości otrzymał kwoty wpłacone przez pozwaną i J. W., a które to dowody wpłat dołączone zostały do odpowiedzi na pozew.

Stan prawny.

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie z powodu nie udowodnienia żądania co do zasady jak i wysokości.

Zgodnie z art. 720kc dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy znaczonych tylko co do gatunku a biorący zobowiązuje się tę samą ilość pieniędzy zwrócić albo te sama ilość rzeczy .

Zgodnie z art. 6 k.c ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Strona powodowa w niniejszym procesie nie udowodniła dwóch rzeczy. Po pierwsze, że kwoty które bezspornie przelała na konto I. W. powód były w istocie pożyczkami (tylko przy jednym przelewie jest wyraźnie wskazane, że kwota ta jest tytułem pożyczki), po drugie, że pieniądze te nie zostały zwrócone.

Jak wskazano wcześniej zebrane w sprawie dowody nie dają podstaw do twierdzenia, że przekazywane pieniądze były w istocie pożyczką a nie finansowaniem przez powoda działalności firmy (...). Nie powtarzając już ponownie wskazanych wyżej argumentów dodać można jedynie, że przelewy dołączone do pozwu jak i dopowiedzi na pozew nie wskazują z jakiego tytułu dokonywane były wpłaty powoda na rachunki o numerach..... (...) i (...). Skoro jak twierdzi powód były to pożyczki to najdelikatniej mówiąc dużą z jego strony nieroztropnością było przekazywanie tak znacznych środków na rachunek pozwanej i jej męża bez jakiegokolwiek dowodu, bez umowy pożyczki i wskazania chociażby na zleceniu z jakiego tytułu jest dany przelew. Identyczna sytuacja była przy przepływie środków z rachunku małżonków W. ma rachunek powoda. Zdaniem Sądu jest to dodatkowy argument za tym, że było to finansowanie przez powoda działalności gospodarczej obu firm i rozliczenia w ramach tej działalności. Gdyby była inna sytuacja to trudno wyobrazić sobie, aby osoba pożyczająca 90.000zł nie zażądała od pożyczkobiorcy jakiegokolwiek dokumentu

potwierdzającego fakt pożyczki a także aby pożyczkobiorca oddając dług zaniechał otrzymania dowodu jego zwrotu. Znamienne w tej sprawie jest i to, co już podkreślano, że powód nie potrafił wskazać, z jakiego tytułu otrzymywał od mał. W. na swój rachunek o nr... (...) kwoty, o jakich mowa w wydanym zaświadczeniu banku z dnia 23.02.2010 oraz przelewach dołączonych do odpowiedzi na pozew. Nie potrafił też wskazać, na jakie wcześniej udzielane przez niego pożyczki należało zaliczyć wpłaty pozwanej i jej męża(również dołączone do odpowiedzi na pozew).

Wszystko to zdaniem Sądu uprawnia do wnioskowania, że kwoty których zwrotu domaga się powód nie były czynione przez niego jako pożyczki.

Jeśliby nawet nie podzielić powyższych wywodów i przyjąć, że kwoty wskazywane były istotnie pożyczkami, to strona powodowa nie udowodniła, że właśnie te kwoty nie zostały zwrócone. Z zaświadczenia banku z 23.02.10r. wynika, że w latach 2007-2008r z konta małż. W.(.... (...)) na konto Z. P. (2)(nie firmy) **przelano** 61.000zł, zaś z dokumentów dołączonych do odpowiedzi na pozew wynika nadto, że **dokonano wpłat** (nie przelewów z konta) w latach 2008-2010r w łącznej kwocie 45.100zł. Powyższe obrazuje, że w latach 2007-2010r. łącznie na konto powoda małżonkowie W. wpłacili 106.100zł. O ile strona powodowa twierdzi, że wpłacone kwoty nie były zwrotem udzielonych pożyczek, to winna wykazać na co te wpłaty zaliczyła. O ile jak twierdzi na inne pożyczki to też winna była to udowodnić, a nie twierdzić, że były inne pożyczki tylko nie wiadomo kiedy i w jakiej wysokości udzielone. Taka postawa nie daje możliwości weryfikacji tych twierdzeń.

Reasumując powyższe Sąd w oparciu o zebrane dowody i w oparciu o wskazane argumenty uznał, że dochodzone tym pozewem roszczenie nie zasługuje na uwzględnienie.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 kpc. Strona powodowa przegrała proces a zatem winna zwrócić koszty procesu przeciwnikowi. Na koszty te składa się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej 3600zł i opłata skarbową od pełnomocnictwa i substytucji(2x17zł)

Mając powyższe na względzie i na podstawie cytowanych wyżej przepisów orzeczono jak w wyroku.